

Ой ти дівчинонько, моя вір'янонько,
У тебе личенько — рум'яне яблунько.

А твої вустонька, а твої губоньки —
Звелись пелюстоньки з вогнем докупоньки.

Ой не так вустоньки, як тільки ти сама,
Як на бумазі вся перцем написана.

Писали ж, радили в темнаві ноченьки,
Списали, зладили хупаві оченьки.

Та ще й при місяцю, ще й при горішечку
Пустили в кароньки лукавцю кришечку.

Ой малювали влад ті малярове,
Намалювали вряд тонюні брови.

А вже при соненьку, при жайворіненьку
Рівняли брівоньку та й під шнурівоньку.

Аж надірвалися з того старання.
Це моя дівчина — кажу зарання...

1967

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.